

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

LA VERBENA DE SANT JOAN.

Mentres hi hagi joves, y es probable que n' hi hagi sempre tenint en compte que cada dia neix gent nova, hi haurà verbenes de Sant Joan, ó de Sant Pere, ó de qualsevol altre sant ó santa.

La joventut vol expansió, esbarjo, amor, cants, sarragata, y sigui ab lo motiu que 's vulgui, mentres trobi medi de donar sortida á la flamaradas del cap y als remolins del cor, totes las ocasions l' hi semblan bonas.

¿Vé 'l Carnaval? Bèn vingut siga. Balls, xirinola, gresca y endavant.

¿Vé sant fulano? Siguemhi. Embelats, foradas, tiberris y rodi la bola.

Si un dia algú digués que ab motiu d' haver sortit un ull de poll al rey de Conxinxina es precis fer grans festes y bromadas, la joventut s' hi abocaria, sense entretenirse á pensar lo cóm y 'l perquè de la cosa. La qüestió es gresca.

Però convinguem en que pocas ocasions hi ha tant propicias com la nit de Sant Joan, pera donar animació y brillo á las festes de la joventut.

¡Quina nit! Ni té 'ls inconvenients d' un calor exagerat, ni las desventajas d' una fresca excesiva: es un terme mitj tant bèn trobat y armónich, que per forsa hém d' estar alegres, encara que 'ns trobém á la butxaca la noteta de la contribució y la papeleta d' embarch.

La dolçura de la brisa, lo verdor dels camps, la calma del crepuscul, aquell *no se qué* que 's respira barrejat ab lo perfumat ambient, tot nos diu que aquella nit no será com las demás, que es precis fer un cop de cap, y que de verbenes de Sant Joan n' hi ha pocas y passan altas.

¿Sentiu? Ecos de guitarras, cants amorosos, rumor de veus, confusió indescriptible.

La gent ja 's llença al carrer: la maga de la alegria ha fet una senyal ab lo seu ceptre de cascabels, y tots los que tenen una mica d' humor al cap y quatre rals al portamonedas, se preparan per fer de las sévas.

Los uns, amichs de posicions elevadas y d' aquell agradable abandono que 's pot adoptar á la montanya, fugint de la ciutat que ja tenen per vista, s' encaminan cap á Montjuich. La font del Gat, la Satalia, y la Font trobada, se converteixen en ermitas, al voltant de las quals los devots de Momo y Baco s' entregan bulliciosament al culto dels seus idols.

Los altres, més poétichs ó méns amichs de caminar, buscan pe 'l mar la expansió que no troban en terra, y apilotats en lleugeras barquetas, barrejan los cants d' alegria ab lo remor de las onadas, contemplant lo curs dels astres entre trago y trago, ó tirant l' am

per veure si pica, ja fent l' amor á alguna humana sirena, ja estenent la canya entre mitj dels enjogassats vols de barats y llubarros.

Aquestos assaltan las xocolaterias y festejan al bon Sant Joan atracants de bunyols, lo menjar més abundant en aquest ditxós país dels Camachos y Sagastas.

Aquells escampan la boya cantant pe 'ls carrers, y prenent per Dulcineas á totes las noyas més ó méns macas que troban, y que tenen prou humor per deixarse cansonejar.

Los petits encenen los trastos tronats y las estoras vellas, y saltan sobre 'l caliu.

Los grans encenen lo foch del amor, y saltan sobre las conveniencias.

Y 'ls més pacífichs y modestos passen la meytat de la nit rondant pe 'l passeig de Gracia, ó prempsats en l' altar d' ánimas del *Circo Ecuestre*, mirant com los pallassos se pegan mormas y com en Billi-Hayden fá ganyotas.

¡Quants misteris enclou aquesta hermosa nit! Si las salzeredas poguessin parlar, si 'ls terrats tinguessin boca, si las sombras estessin provehidas d' ulls, ¡qué de cosas contarian, qué d' enredos veurian!

Afortunadament no hi ha tals ulls, ni tals bocas, ni tals orelles, y tot passa com si tal cosa, tapat pe 'ls protectors vels que la nit posa sobre 'ls ulls dels qu' están serens, y 'ls que 'l moscatell coloca sobre la vista dels que están *nívols*.

Las estrellas brillan ó fan pampallugas, á la mida dels seu gust, y las horas s' escorran ab vertiginosa rapidés, sense fer cas del marit que no sab que s' ha fet de la muller, ni de la mare que no troba la filla, ni del tranquil que no 's troba 'l cap.

¡Las dotze! Moment solemne: explosió de desitjos, de somnis, de aspiracions amagadas.

La nena ignocent examina quin escardot ha florit, entre la mitja dotzena de punxagudas flors que portan los noms dels varios currutacos que la festejan.

La donzella virtuosa trenca l' ou misteriós, que amaga l' imatge del galan que s' ha d' apoderar del seu cor.

La tendra colometa busca sota 'l llit las fabas tradicionals, que l' hi han d' indicar si tindrà un porvenir brillant ó si s' haurá d' aferrar decididament á la agulla.

Cada casa es un mon, cada quarto un laborator quimich, dintre 'l qual, ab un aparato més ó méns pintoresch, s' está verificant la trascendental operació de descubrir la pedra filosofal y la suprema felicitat.

L' eco de las campanadas s' extingeix, las guitarras tornan á sonar y 'ls escardots, las fabas peladas y 'ls rovells d' ou se confonen en la immensitat del olvit, llensant una riallada homérica y dirigint una mirada

maliciosa á las pobretas que han deixat saltant d' alegria ó plorant de tristosa.

Mentres tant la nit transcurra tranquila y apacible, sense interrompre la deliciosa armonia de tants caps que s' omplan y tantas ampollas que 's vuydan.

L' enamorat donzell pinta ab més vigor que may l' amor á la seva estimada.

Las balladoras parellas marcan ab més vivesa los passos dels rigodons.

La gitana no s' entén de feyna dihent la bonaventura, y explicant á cada noya la cara que fará 'l seu marit y quants fills tindrà.

Las cocas y 'ls rams d' aufábrega van de má en má y de nas en nas.

Y 'l pobre Sant Joan, desde 'l cel, trayent lo cap per una finestra, s' está mirant aquí baix, assombrat de que 'ls mortals celebrin lo seu natalici d' una manera tant estrambótica.

¡Ay! ¡tot passa en aquest mon... méns las pessetas lllisas!

La nit passa també, y 'ls aucells ab lo seu xarroteig, las fonts ab lo seu murmuri, los salzers ab lo seu balandreig y 'ls xufleros ab los seus crits, indican que 'l nou dia s' acosta.

Lo brillant rey dels astres—per no dir lo sol,—comensa á treure 'l nas pe 'l lloch de costum, y l' espay s' ompla d' un torrent de claror que fá desfilar als héroes de la verbena.

Los de las barcas tornan á terra ab tant peix com duyan avants d' embarcarse.

Los de las xocolaterias se 'n tornan al llit, creyent que 'l sol es la lluna.

Los de la font del Gat baixan més alegres que quan hi van pujar, com si 'l gat baixés també entre ells.

Los ganlantejadors filarmónichs tornan á parellas, cansats de fer gresca, de revolcarse y de tocar los panderos.

Y joves y noyas, elts ab lo barret al clatell, ellas ab la esquena plena d' herbas, se 'n ván á casa á reposar de las fatigas de la memorable nit, per despertarse després y recordarse'n més de quatre vegadas.

La verbena s' ha acabat, no deixant altres rastres que alguns trossets de camp aixafats, una alfombra de pells de taronja y la Rambla plena de taps de gasseosa.

Total: sis ó vuit horas que passen com un somni, y durant las quals hi ha criatura humana que fa més gresca que en las vuyt mil set centas setanta sis horas que quedan de tot l' any.

Per aixó no comprench com es que de passar la verbena movent gatzara se 'n diu *perdre la nit*.

No sé pas que 's pugui aprofitar millor.

C. GUMÍ.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Los hijos de Madrid ja vaig dirho la senmana passada: es una sarsuela que farà forrolla, com tot lo qu, es popular y agradable. Es una pintura dels barris baixos de la vila del os, y tant la lletra com la música están plenas de gracia, moviment y lleugeresa. Un coro de criadas y unas coplas del primer acte; un coro de polissons, un terceto y una marxa popular al segon; y un duetino y un coro de bugaderas al tercer, son las perras que han sigut més aplaudidas, de manera que algunas llinguieren de repetir-se. Jo 'ls asseguro que dintre de poch tothom las cantarà.—Las decoracions bè, y l' execució molt notable.

Aquesta sarsuela demostra que Barcelona no es tant enemiga de Madrid, com suposan. Aquí també nos anem tornant flamencos.

Ab los *Sobrinos del capitán Grant*, han fet un va y tot al *Tivoli*. L' execució confiada a las oras. Mateu y Debetzi y als Srs. Colomer, Palá, Fuentes y Gimeno vá molt ajustada; pero la novedat de l' espectacle, sobre las decoracions que sont molt vistosas, es lo verdader luxe de balls combinats pel Sr. Moragas. Vajin a veure la Fuensanta ballant la *zamacueca*. ¡Ay la mare! ¡Y quina xilena més trastornadora! Trajo, actius, cara, brassos y péus, n' hi ha pera morir-se.—Al final hi ha un gran ball en lo qual ha debutat la jove jove bailarina Irene Circondo, qu' es una italiana que are comensa y qu' hem de confessar qu' entrá ab bon péu en l' art de Tepsicore. En fi, pocas vegadas s' havia presentat aquesta sarsuela tant ben posada y ab una salsa tant seductora de pantorrillas.

Al *Retiro* continúan fent entradas en gran. Lo benefici de las germanas Ravogli posá novament de relléu las simpatias que han sapigut guanyarse aquestas artistas.—Lo Sr. Porsini vá donar un concert de clarinet. *Clar y net*: es un concertista que 'n sab la prima.

Al *Massini*, després de *Barba azul*, *La Gran Duquesa*. Allá també fan lo seu negoci. Lo públich aficionat a pendre la fresca agradablement ompla 'l teatro cada vespre.

Teatro lirich: Concert del Sr. Picó. Casi no tinch temps pera donar detalls. Unicament diré que totas las perras executadas primorosament foren aplaudidas, entre ellas un *minuet* y una mzurca originals del citat Sr. Picó. ¿Per qué no se 'n donan més sovint de concerts, tenint com tenim alguns concertistas de cap-d' ala?

L' artista Lozado que ha debutat al Circo Equestre fá jochs malabars y juga al *fil-bouquet* ab molta precisió. Lo treball no es nou: pero está ben presentat.

L' éxit de la senmana correspon a las germanas Vaidis, que son dugas gimnastas ben intrépidas. En lo triple trapezi y en un trapezi doblé y giratori executan treballs de molt empenyo ab una facilitat pasmosa y ab una igualtat matemática. Planxas, dominacions y sirenas y per fi de festa giravolts sostenintse ab las dents.

—Déu nos ne guard' de una mossegada d' aquestas minyonas.

Los exercicis que son animats y bonichs acaban ab un salt tremendo que fá una de las germanas, llansantse desde 'l cap-de-munt del Circo a la xarxa.

Las dos germanas se presentan ab elegancia y son cada nit estrepitosament aplaudidas.

Dissapte y diumenje corrida de novillos a la Plassa de Toros estoqueats y morts pel simpálich Joseito y la séva quadrilla. Novedat del espectacle: lo caballer en plassa portugués Bento de Arango que *rajonará* montat a caball.

Lo dia de Sant Pere y de diumenje en vuit corridas a càrrech de 'n Frascuelo ab toros de debó, d' en Martinez y andaluzos de 'n Lafitte. Ja era hora de que vejessim verdaderas corridas. Per lo tant, ja ho saben, no s' adormin, qu' encare que la plassa es gran, per totas aquestas funcions hi ha molta demandissa.

N. N. N.

MONEDA DE L' HISTORIA.

LO REQUIEM DE MOZART.

Tractantse d' un compositor tant célebre, podrán compendre que val la pena de recordar una anecdota, bastant interessant.

Estava un dia Mozart en lo seu gabinet treballant, quan un criat l' hi anunciá qu' un estranger desitjava veure'l.

—Que passi—digué Mozart.

Y entrá en la sala un personatge ja vell, de maneres distingidas, que al trobarse en presencia del mestre, digué ab tó grave:

—Desitjo ferli un encàrrech de una persona distingida.

—¿Qui es?

—Vol guardar l' incógnit

—¿De que 's tracta?

—Ja veurá, la indicada persona desitja celebrar l' aniversari de la mort de sa estimada esposa y voldria una missa de Requiem escrita expresament.

Aquestas paraulas hasta cert punt misteriosas, interessaren al célebre músich.

—¿Acepta l' encàrrech?—preguntá lo desconegut.

—Acepto—contestá 'l compositor.

—Perfectament—L' hi tinch d' advertir, que hi posi tot lo seu talent, puig l' incógnit subjecte es inteligent en la materia.

—Millor.

—¿Quant temps necessita?

—Un mes.

—Bueno, are senyali 'l préu.

—Cent ducats.

L' extranger depositá la citada suma sobre la taula y desaparegué.

Mozart vá permaneixé alguns moments com entregat a l' inspiració: després agafá la ploma y comensá a escriure lo Requiem.

A instancias de la séva dona, vá treballar dia y nit en l' obra; pero 'l seu esprit bastant debilitat, se negá a resistir aquell treball continu y tingué necessitat de repós. Quan ella veje lo cap-ficat qu' estava 'l seu marit, tractá de distreure'l; pero Mozart vá contestar ab tó formal:

—Crech qu' estich component lo meu propi Requiem puig ell es 'l que ha de perpétuar ma memoria.

Als pochos dias de descans, torná a emprendre 'l treball; pero sas forsas disminuían de dia en dia y la Missa avansava lentament.

Passá 'l més y 's presentá l' estranger.

—¿Está llesl?—preguntá.

—M' ha sigut impossible cumplir la paraula, digué Mozart ab tristesa.

—No hi fá res, ¿quant temps necessita?

—Un altre més: aquesta obra m' ha inspirat gran interés y he fet esforços de que no 'm creya capás.

—En tal cas, replicá l' estranger, just es anyadir alguna cosa al préu convingut; tingui l' obsequi d' admetre aquestos cinquanta ducats més.

—Pero ¿qui es? preguntá lo gran mestre tot admirat.

—Lo meu nom no t' res que veure; tornaré d' aquí un mes.

Y se 'n aná, deixant a Mozart com qui véu visions.

Aixis que fou fora, féu seguir al misteriós subjecte; pero als pochos moments torná 'l criat dihent que no habia pogut atrapar-lo, ni averiguar qui era.

¡Pobre Mozart! Se l' hi havia fixat qu' aquell home, no era un home com los demés, qu' era un enviat de Déu, pera anunciari la proximitat de la séva mort.

Llavors, triplicá sas forsas en l' obra, y defallint unas vegadas y alentat altrás per la sola forsa de la febra que 'l devorava, vá escriure l' última nota de 'l Requiem, pochos moments avants de morir.

Quan l' estranger passá a recullir la Missa... ¡Mozart havia expirat!

PANET XARANGA.

L' ESTUDIANT.

Ab lo barret tot xafat,
Llibres sota 'l bras portant,
Ab ayre sempre elegant,
Pero sempre a'go tronat

Prompte 's coneix l' estudiant.
Si 's pogués veure las llistas!
Entre any a l' aula hi vá poch:
Molts, perseguint las modistas,
S' ocupan en fer conquistas;
Y altres... tot lo dia al joch.

Tranquil sempre 'l trobaréu
Fent sempre la propaganda;
Y si escoltantlo 'l creyéu,
Creuréu qu' es un bon heréu...
Més (los deutes ván per banda).

Matriculantse comensa
Comprant llibres sempre en vá;
Puig, sens' ferli cap ofensa,
Ab aixó de l' estudiá

Es ab lo que méenos pensa.
De llibres no 'n mira cap
Ni tant sols per las cubertas
Majorment si t' algun nap:
Als pares tot es ofertes;
Vé l' examen y... res sab.

Fer festas tot l' any demana;
Los seus plans son fer tabola:
Per gandul ningú l' afana;
Son desitj es fer campana
Per fé alguna carambola.

Sortir aprobat voldria;
Pero, ¿saben, lectors, cóm?
No mirant la llistó un dia:
L' estudiant desitjaria
Sé estudiant... no més de nom.

Ab pensaments de goig pléns

Tot lo curs l' estudiant passa:
Vé 'l Juny y ab dolor inmens
Tréu la nota de Suspens

Que traduhit vol dir... Carbassa!

PEPET DEL CARRIL.

ESQUELLOTS.

Aquest dia havia de reunir-se la Junta municipal. A pesar dels anuncis, avisos y convocatorias no van compareixe sino dos vocals associats.

Jo ja ho veig: l' Ajuntament se 'ns ha tornat dolent, y als vocals associats demáninlos tot lo que vulgan. Tot, méenos ferlos anar ab malas companyias.

Ha sortit un nou diari.

Se tira al carrer a entrada de fosch y 's titula *La última hora*.

Desitjem qu' en lo joch que hi ha entre la premsa y 'l govern sempre fassi bonas.

Y que no l' hi arribi may lo titol.

Es a dir la *última hora*.

Conforme devian observar en l' últim número, lo soldat que anava a la professó de Corpus vá perdre 'ls rossos que avants duya a las mans.

Los rossos, segons totas las probabilitats van extraviar-se en lo despaig del Sr. Gobernador de la provincia.

«Mamá que me gusta el ros
el ros de este militar...»

Quan vaig veure que 'l soldat tornava de la censura sense rossos, vaig dir:

—¿Vés de quina manera 's compromet un home! Sense cap mala intenció 'l dibuixant pinta un soldat carregat de rossos, anant a la professó, y apuntat del natural. Y a la quenta si arriba a sortir a l' *Esquella* tal com lo pintavam, al méenos las potencias europeas nos declaran la guerra.

¡Ay Senyor! ¿Vés de quinas cosas tan insignificants pot originarse 'n una calamitat nacional!

La famosa torre del Oro de Sevilla está amenant ruina.

Si fos d' or de debó, estich segur que ja no existiria. Pero a Sevilla, com per tot arréu no es *cro todo lo que luce*.

Lo nom de aquesta torre 'm porta a la memoria una copla popular d' aquella ditxosa terra de Maria Zantizima.

Diu aixis:

¡Si el rio de Sevilla
fuese de vino,
y la Torre del oro
fuese el cuartillo!

A Cervera continua la sequia.

Fins are han sigut completament inútils las rogativas. No es estrany: las rogativas ja no están de moda. En los temps del Sr. Camacho, per humitejar la terra no hi ha més que un remey.

Abstenirse de tragar saliva, y escupir.

Dias endarrera aquí a Barcelona se ván suspendre 'ls embarchs perque 'ls agutzils ván caure malalts.

A Palma de Mallorca ván tenir que suspendre 's també perque 'ls comissionats varen presentar la dimissió.

¿May diria que faria si jo fos de vosté Sr. Camacho?

També presentaria la dimissió, per poderlos corre al darrera.

Dissapte passat un tal Sr. La Orden, senador vá preguntar al senyor Alonso Martinez quin era l' estat de la premsa.

—¡Oh! Molt bona y molt campant vá respondre 'l ministre. Desde que nosaltres governém no s' ha dut un periodista als tribunals.

Tal vegada 'l ministre tinga rahó.

De l' *Esquella* no n' hi han portat un sino dos: lo director y 'l dibuixant.

S' han celebrat los exámens dels alumnos de l' escola de sorts-muts.

Un cego deya:—M' hauria agradat veure 'ls.

¿Quina sórt la de ser neol!

Mirin si no lo que ha fet el *Siglo futuro*.

Dias endarrera vá insultar de la manera qu' ells sols saben ferho a un altre periódich, y aquest va demanarli explicacions.

Respongué 'l diari neo que la séva dignitat no l' hi permetia donarlas.

—Donchs si tan digne es, se dignará venirse á rompre 'l cap ab mi.
—Un desafiol... De cap manera: m' ho impedeixen las creencias que professo. Tot m' enos rompre 'm lo batisme.
Los neos son com las tortugas: tenen la closca forta.

Per capellans trempats á la provincia de Murcia.
Una nena tractava de casarse y 'l capellá no vá voler despatxarli 'ls papers fundat en la següent rahó: La núvia 's deya Modesta; pero per error de ploma, sens dupte, en lo llibre de batismes estava inscrita ab lo nom de Modesto.
Es á dir lo cambi de una a ab una o.

Lo capellá deya:
—Jo no l' hi despatxo 'ls papers, perque vostè es un home.
—Pero ¿qué no ho coneix que soch dona?
—Lo llibre de batismes... es un llibre sagrat. Aquí figura com á home, y es home. De manera que mentres no 'm probi lo contrari...
¿Vajili á probar aixó á un capellá que fá com sant Tomás: no créu sinó lo que toca?

En las platxas de Barcelona s' han presentat molts tiburons.
O dit en altres termes:
En la mar ha comensat l'execució contra las sardinas, llusos y pagells atrassats en lo pago de la contribució. Los tiburons fan de comissionats de apremis.

L'escena á Palma de Mallorca.
Los delegats de l' Hisenda anavan á executar á un sabater.
Aquest vá rebre 'ls ab molta afabilitat, y al dirli qu' entregués un objecte per respondre de la quota de contribució vá presentar un cove plé de ullets dels més petits que 's fabrican.

—Está bè, diu l' executor, los pesarem.
—No senyor, respon lo sabater, contí'ls.
—¿Cóm s' enten?
—Jo 'ls compro per dotzenas, y únicament per dotzenas pot computarse 'l seu valor.
Los agents del executor ván comensar á contar; pero al ser á quatre cents ja tenian basca, anantse 'n de ca 'l sabater que vá acompanyarlos fins á la porta dihentlos:
—Senyors, hasta la vista.
Vaja, que á Mallorca hi ha sabaters, que no son tant sabaters com sembla.

L'escena á Italia, ó per fixarho millor á Milan, ahont s' ha generalisat moltíssim la costum de cremar los cadáveres.

Se tracta de una viuda jove y maca qu' escriu una carta á un seu promés, donantli esperansas. Sobre la taula escriptori hi té una urna ab las cendras del seu difunt marit.
Acaba la carta y confonent l' urna ab la sorrera, tira sobre 'l paper las cendras del difunt.
—¡Ay senyor! exclama. Hi ha sers que fins reduhits á pols fan papers tristos!

Un rétol que pot veure 's en un carrer de Barcelona:
«Gregorio Simon, reparador del calzado humano. Sirve los piés de las criadas por defectuosa que sea su osamenta y por más que bailen no les dañará nunca la suela ni los ribetes.»
¿Quina trepitjada m' ha donat aquest sabater á l' os de la gramatical!

En uns exámens d' historia natural.
Com es sabut, lo lloro es l' únich volátil que té la llengua carnosa. Tots los demás aucells tenen per llengua un petit cartilech.
Pregunta 'l catedràich:—¿Quin es l' aucell que té la llengua carnosa?
Lo deixeble no ho sab y comensa á mirar al seu alrederor. Un company seu se posa 'l dit al nas pera indicarli un bèch de lloro. L' examinando ho observa y diu:
—¡L' elefant!
Lo tribunal d' exámens encare riu.

QUÈNTOS.

Un amich mèu viatjava pel carril ab un company del qual se 'n fá molt cas en lo mon dels negocis.
Junt ab ells hi havia una tercera persona desconeguda del primer, al qual lo segon l' hi tenia totas las atencions.
Per últim la tercera persona baixá en una estació intermedia.

—¿Qui es aquell senyor?
—¿No 'l coneixes?
—No.
—¡Oh! Es una persona molt notable. Figúra't que vá venir á Barcelona sense un quarto, y are fá tres setmanas vá quebrar per quatre millions de duros.

Un cessant castellá que no cobra mes que vint duros cada mes, se disposa á anar á pendre banys en companyia de la familia.
—Después de los baños, diu, iremos al monte.
—A quin monte deurá anar ab vint duros cada mes ¡pobre home!
—Home si, al monte de piedad.

—Tú ja sabs que hi escrit un' obra per l' escena?
—Me 'n alegro. ¿Y quants personatjes hi ha?
—Un no més.
—Llavors un monólech.
—No, res d' aixó.
—¿No dius que no hi ha més que un personatje?
—Si, un ministre y 'l porter. Los porters no son personatjes.

Entre dos mares que tenen las fillas aprenent música pera entrar en un coro de sarsuela.

—¿Qué tal la tèva Agneta?
—Va seguint.
—¿Estudiant, eh?
—Vaya.
—Y la véu ¿qué tal?
—Molt bonica.
—¿Estudia forsa?
—Moltíssim.
—¿Y está molt avansada?
—De quatre mesos.

Un metje visita á un malalt del estómach.
—¿Y no hi troba cap alivio?
—Cap, enterament.
—Deurá fumar.
—Si, doctor, segueixo la seva recomenació... no no fumo sinó després de menjar.

—¿Quants cigarros fuma?
—¡Oh! no ho he contat may. Acabat de dinar comenso fins á las vuit del vespre; y acabat de sopar hi torno fins á mitja nit; pero aixó si, sempre procuro ab la punta del un encendre l' altre, perque sembli tot un cigarro.

En un tribunal:
—Acusat, diu lo jutje, segons exámen pericial dels facultatius, lo cadáver de la vostra desgraciada esposa contenia quatre vegadas l' arsénich necessari pera matar á una persona. ¿Qué tenim que dir en disculpa de aquest horrible detall?
—Senyor jutje... que vol que l' hi diga... ¡Era tant llaminera la mèva dona!..

En l' Audiencia.
Un advocat está perorant; pero ho fa tant malament que 'ls tres magistrats s' adormen.
L' orador suspen lo seu discurs, esperant que 's despertin.
Al cap de un bon rato l' un obra 'ls ulls.
L' advocat continuant:
—Deciamos ayer, Excmo. Sr....

Lo mèu nen te set anys, vá á un colegi y cada dia porta una nota del mestre expressant la conducta que ha observat.
Fins abir m' havia dut sempre la nota de «muy bien»
Ahir vá portarme la de «muy mal».
—¿Y donchs qué has fet?
Y 'l xaval me respon:
—Ay, ay, lo mateix que 'ls altres dias, sinó que avuy lo mestre se 'n ha adonat.

Una senyora que desde fá molt temps se véu obligada á cridar al metje casi cada dia, no sab donarse compte de la perfecta salut que aquest disfruta y en una de las sevas visitas l' hi pregunta:
—Doctor ¿en que consisteix que vostè may está malalt?
Lo metje ab molta naturalitat respon:
—Senyora es que no prenh cap de las putingas que recepto als altres.

—¿A quin partit pertany vosté? preguntava una senyora d' edat á un cessant sense drets passius.
—Senyora, al mateix que vosté: al partit dels partits... per l' espinada.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
Es bestia que á l' home estima
m' agrada lo de'iciós
y una carta es sent inversa
Lector, si trobas perversa
la xarada que llegeixes,
pensa en cambi que vesteixes
sempre prima-dos y tersa.

UN TAPÉ Y F. DE T.

II.
No he tingut tot de ningú:
si tres girada he guanyat
y dos fins are he menjat,
es ab ma jirada hu,
subant com un condemnat.

PAU SALA.

SINONIMIA.

Diu en Pere qu' en Canals
ha dit en los tribunals
que posa á Tot per testich
que tot tot rals á un amich.

LLARCH Y PRIM.

CONVERSA.

—Perico ¿vens á veure á la Mariona?
—Si oy, are hi corro. A qui me n vaig á veure es á ma cosina.
—¿Quina?
—Ja t' ho he dit.

A. NONÓ.

TRENCA-CLOSCAS.

La Brigida.

Formar ab aquestas lletras lo nom de un héroe fá poch perdut.

SALOM.

CRÉU DE PARAULAS.

Primera ratlla horisontal y vertical: per menjar. Segona: per treballar. Tercera: en los aucells. Quarta: en los jochs de cartas.

PAPALLONA.

LOGOGRIFO.

- 1 2 3 4 5 6 7.—Nom d' home.
- 2 3 6 5 2 7.—Producte de una industria.
- 1 3 6 4 5.—Un fenómeno atmosfèrich que succeheix cada dia.
- 2 4 7 5.—Nom de dona.
- 2 3 4.—Un ruido lleig.

QUATRE QUARTOS.

GEROGLÍFICH.

II e II
Q N
III III
O N
B B
T
I I

PEPET GOIS.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- 1. XARADA 1.ª—Ca-tar-ro.
- 2. Id. 2.ª—Tan-gent.
- 3. MUDANSA.—Papa-Pepa-Pipa-Popa.
- 4. SINONIMIA.—Americana.
- 5. TRENCA-CLOSCAS.—La Tuna.
- 6. CONVERSA.—Aida.
- 7. ROMBO.
F
F E L
F E L I P
L I F
P
- 8. GEROGLÍFICH.—Cada hu per si y Deu per tots.

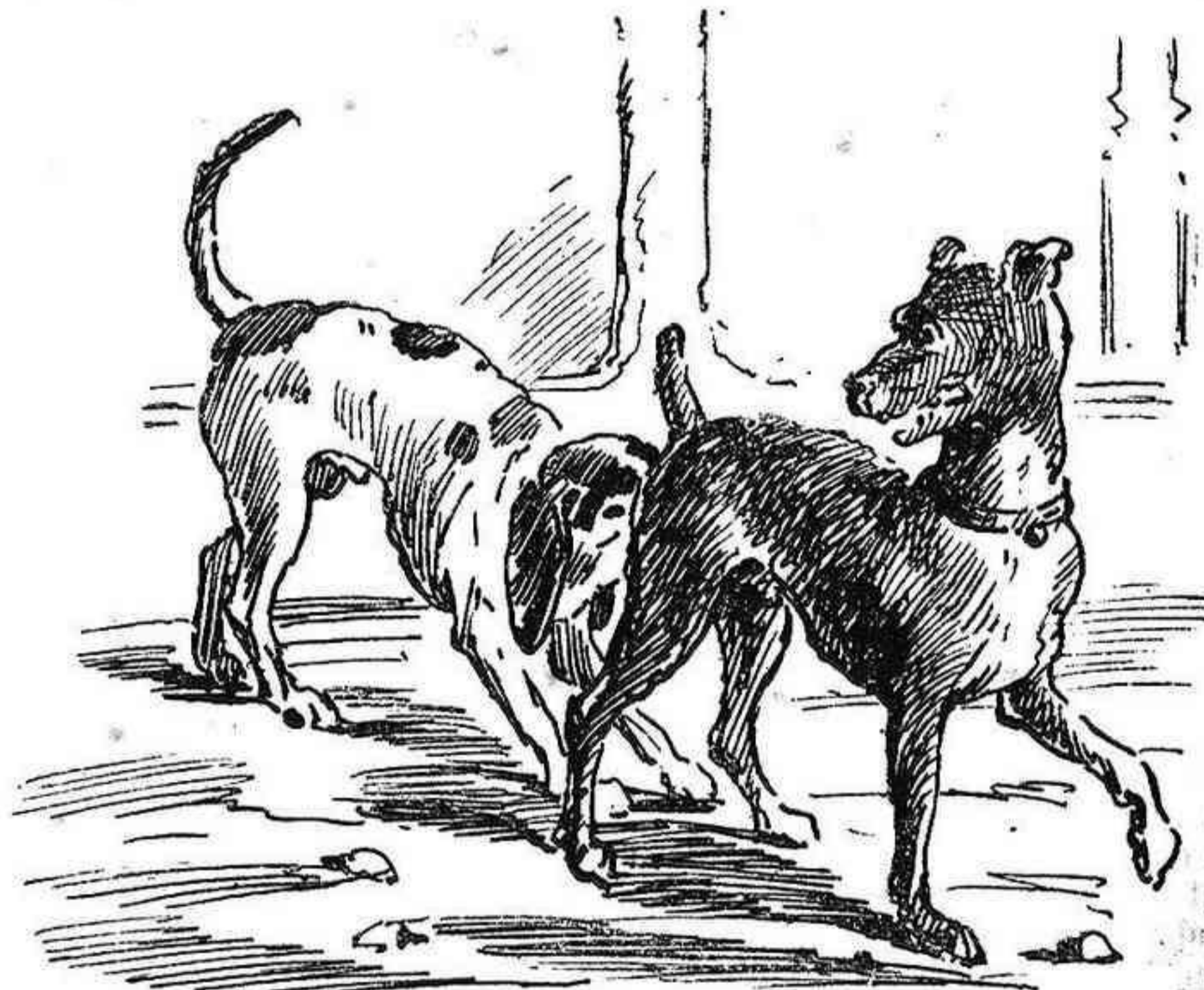
—Ja torném á tenir las penas á sobre. Com hi ha mon: si hi hagués partidas á la montanya me n' hi anava.

—Nano ¿ahont vás tant depressa?
—Es tart y com no 's pot anar de nit no estich per llassos.

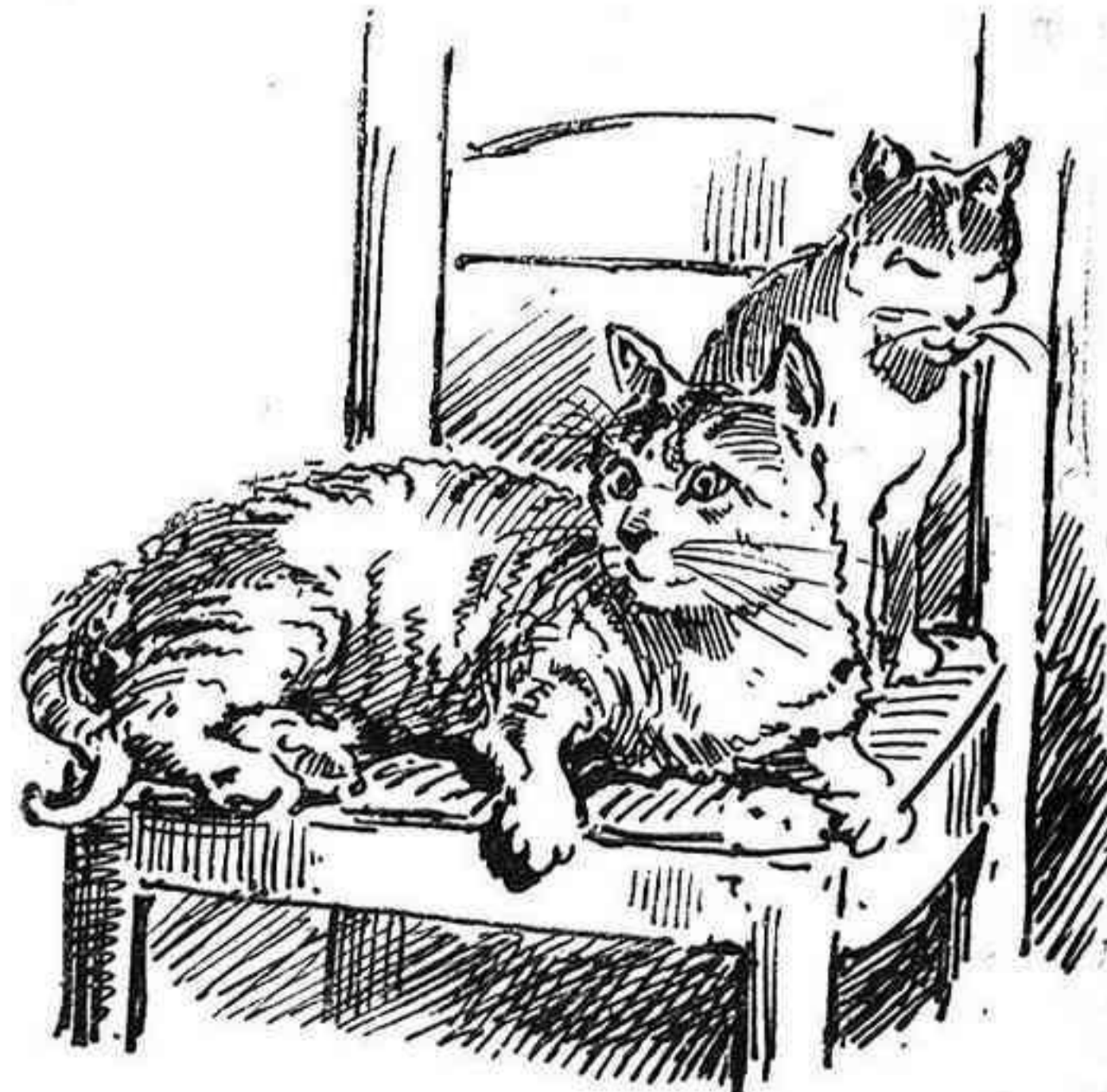
—Obrim, per Dèu, Sr. Peret, obrim: hi fet tart y venen lts del carretó.

—¿Qué miras? ¿Qué vols?
—Com que diu que ha de venir lo *Perro Paco*, estich encarregat d'ensumar als forasters.

—¡Ay Senyor! ¡Tot Madrit se 'n ocupa! ¡Qui fos lo *perro Paco*!

Pero més valdria ser gat que no tenen cap pena.